

DEBATT

I: De religioner jeg har hørt finnes, og har sett på, oppfyller følgende krav:

1. Mennesket er ondt.
2. Gud er god.
3. Enhet med det gode er målet.
4. Dette oppnås ved selvfornekelse.
5. Enhver etisk handling måles mot Guds (undefinerte) vilje.
6. Gud er utilgjengelig uten gjennom mystiske åpenbaringer.
7. Gud er ubeskrivelig.
8. Guds stedfortreder på Jorden skal adlydes blindt.
9. Årsaken til menneskets ondhet er dets frie vilje.
10. Mennesket skal la Gud ta avgjøringer for seg, formidlet gjennom dennes talsmann.

En sammenligning mellom pkt. 7 og 2 kan være interessant. Gud kan være hva som helst.

II: Religioner av alle slag mener å ha "Monopol på Sannheten", og endrer ikke deres tro uansett bevis eller argumenter som kan forsvaras med logikk, da denne er en innført konvensjon for å lede menneskene på djevelens vei.

III: Virkeligheten eksisterer og eksisterer ikke, alt avhengig av gudens lynne eller nykker. Virkeligheten er heller ikke tilgjengelig uten gjennom Guds (mystiske) åpenbaringer.

IV: Kristendommen:

1. Gjør hva f... du vil.
2. Tro og bli tilgitt.
3. GOTO 1.

V: Østlige religioner:

1. Bli født med den skyld din for-

INVITASJON TIL IRRITASJON - EN KRITIKK AV KRISTENDOMMEN

(Avsnittsnummereringen er redaksjonens)

v/en

gjenger bygget opp.
2. Kjemp mot den med aktiv egenhandling.

3. Dø.
4. GOTO 1.

Skal man se psykologisk på det, er de østlige bedre, da mennesket som tror det kan gjøre noe selv, får resultatene av det personlig (hvis han tror på sjellevandring da).

Med andre ord: Kristendommens kriterium for "frelse" er TRO. De andres kriterium for "frelse" er HANDLING. Hvis altruisme er målet, hvilken metode er best?

Ja, forresten. Kristendommen tror jo også på sjellevandring. Her er det et engangsfenomen, riktig nok.

VI: Det kunne jo ha vært interessant om NOEN kunne ha forklart hva kristendom ER, slik at vi kan vite hvem som holder oss for narr med skriv a la DEN SANNE SERIE. Om denne NOEN også kunne gi seg ut på å tildegne Gud noen beskrivelige egenskaper, og forklare hvordan denne guden er god, når han var så slemt å gi mennesket en fri vilje han visste ville føre dem i ulykken (Han er allvitende, ikke sant?). Denne NOEN kunne jo også forklare hvorfor det er slik dissidens mellom de forskjellige religioner om hans egenskaper og karakter, når han likevel bare er EN, og bare kan nås gjennom mystiske åpenbaringer.

VII: Kort spurt: Hvordan kan vi vite at DU snakker sant om guden DIN? Kan ett menneske ta feil? Ja (Jesus). Tolv mennesker? Ja (disiplene). Hundre millioner? Ja (ikke nødvendigvis dagens tilhengerskare, men denne pluss tidligere skarer). Kan hele menneskeheden, fra "evig-

het", nå, og til "evighet", ta feil? Ja, dessverre. Ta ovennevnte i betraktning om du gyldiggjør kristendommen ut fra ANTALLET tilhengere.

HVA er kristendommens SANNE ÅND? HVEM bestemmer det? Er det mulig å BEVISE at det stemmer?

VIII: Ad å ta imot Jesus i sitt hjerte: Personlig ville jeg ha meget imot en slik universell blodforgiftning. Ellers pleier jeg å ta imot ting med HJERNEN, men den la dere kristne antagelig igjen sammen med syndene ved foten av korset? Hjertet har som kjent ingen selvstendig evne til bevegelse. Hjernen må også til her. Den tar seg av alle bevisste handlinger såvel som alle de ubevisste. Altså er det hjernen det er noe iveren med når mennesket synder... La oss kaste den og omvende oss!

IX: Det kristne begrepet om kjærlighet svever også i en tynn tråd: Hvis jeg skal ha alle mennesker kjær kan jeg ikke på noen måte velge ut noen spesielle karaktertrekk som utslagsgivende for min kjærlighet, men må ellers og avholde alle mennesker fordi de er mennesker, og ikke for noe annet. Det er å ødelegge menneskets unike mulighet til å samle informasjon og skille det uvesentlige fra det vesentlige og samle alle vesentlighetene i en gruppe, her den gruppen man har kjær. Hvordan har du tenkt å overleve som menneske uten den muligheten? Det er den som er grunnlaget for et moral-system.

X: Hvis du mener det er selvinnlysende at Gud er god, så ER det eller så ER det IKKE tilfelle, enten oppfatter ALLE det eller INGEN. Selktiv selvinnlysenhet er en selvmotsigelse!

XI: Flere gjennom tidene har bemerket dette med tro slik:

Jeg tror, fordi det er absurd. Var

det ikke for at det er absurd, kunne jeg jo ikke TRO, da måtte jeg søke Å VITE. Likeledes:

Det KAN IKKE finnes bevis for Guds eksistens. Gjorde det det, ville alle verdens religioner bli vitenskapper om Guds egenskaper. TROEN må ikke ødelegges av folk og retninger som søker å bevise at en Gud virkelig finnes. Finner de ham ikke, vil dette bare styrke troen hos de som tror han er ubeviselig. Finner de ham, vil dette være en selvmotsigelse: Mennesket har forstått noe som ligger over deres forstand.

XII: Den frie vilje er årsaken til alt det onde i verden. (Det er faktisk tilfelle, men bare halve sannheten.) Derfor tar de kristne følgen av dette på denne måten: Fri vilje = Djævelens verk. Kristne har definert GODT som GUD og hans vesen. Hvordan kan de vite at DET er godt? NOE de bare har en FØLELSE av finnes, er med på å styre deres fundamentale verdivalg! Slett ikke verst, nei!

XIII: Den dagen de kristne oppdager at det ikke er KREFTER som er i gang i verden, men levende, TENKENDE mennesker som foretar handlinger de til enhver tid SELV definerer som gode, tror jeg de vil endre oppfatning av tilværelsen. (Joda, jeg tror også. F. eks. at mennesker ikke er så til de grader bortgjent i egne fortolkninger av et morsomt verk på tynt papir, at virkelighetsoppfatningen deres forsvinner mellom linjene.)

XIV: La oss nå anta at det finnes et vesen som har høyere makt etc. enn oss, og at vi er det laveste vesen i universet. Vi har dog beholdt fornuftens på vårt ydmyke nivå. En høyere makt må NØDVENDIGVIS også inneha visse attributter som også vi har. Vi kan således oppleve disse attributtene, og forstå dem. Samt at vi kan oppleve at vesenet har ster-

kere makt enn oss, uansett område.

Hva er det som kjennetegner guden til kristne og jøder? Den er immateriell - eksisterer ikke. Den har et stort hull i bunnen av sitt eksistensgrunnlag; mennesket kan på ingen måte forstå noe av det med fornuftens sin, altså kan det ikke ha noen attributter mennesket har. Selv ikke vår grad av tankeevne.

XV: Uansett hvor lite et menneske kan om kirurgi, vil dets viten ikke motstride en kirurgs viten om kirurgi. Slik er det ikke med mennesket og Gud: ALT det vi vet motstrider Guds viten. Det var f. eks. ikke helt godtatt at mennesket forstod forskjellen på godt og ondt. Det førte bl. a. til at vi ble kastet ut fra Edens have. Altså: Noe fundamentalt i menneskets eksistens er betegnet som ONDT.

XVI: Det blir også sagt at Gud er ubeviselig for mennesket. Selv om denne guden skulle befinne seg utenfor vårt univers, men likevel ha all makt over menneskene i dette, må det finnes NOE som kan føres tilbake til guden.

XVII: Guden er også tilgjengelig KUN gjennom MYSTISKE INNFALL. Noe som ikke akkurat er til beste for gudens eksistens, da innfall ofte opptrer hos sinnssyke, dvs. mennesker med mindre eller ikke utviklet virkelighetsforståelse eller -opplevelse, eller andre defekter som gjør dette mennesket usikket til å leve egenhendig med den hjernekapsitet det har.

XVIII: Noe annet som alltid forekommer sammen med opplevelser av denne guden, er en sterk TRO på at den kommer til å vise seg. Vi vet alle at massesugesjon er enkelt å få til. Da skulle det være enklere med suggesjon av mennesker som fra før har suggerert seg selv til å tro at de skal få kontakt. Ref. spiritisme.

Gud blir ofte definert som en følelse av de som har funnet kristendommens gudsbegrep utilstrekkelig. Følelser har til tider ganske stor makt over oss. Men de kan styres. En allmektig gud er sannsynligvis vokst opp fra noen hypermystiske og suspekte menneskers ønske om at nettopp DERES bevissthet skal kunne styre verden og helst universet attpå. Bønnen er et viktig moment i kristendommen. Er dette utslag av denne typen selvsuggesjon? Jeg mener ja.

Det er OK å tro på noe, jeg gjør også det, men jeg vil ikke sette så mye lit til min tro at jeg vil predike den som den eneste sannhet i det absolute eksistensbildet, kretset av, med og for min egen tro.

XIX: Jeg tenker spesielt på det som har skjedd, utenom Jesu Kristi handlinger, slik at Bibelen er blitt tolket i denne retning: "Opprør mot øvrigheten er for den kristne opprør mot Gud." (Fortid og Samtid 2, historie for gymnasiet, Gyldendal, side 37). Det er i sammenhengen hendelsene i 1884, overgangen fra maktfordelingsprinsippet til parlamentarisme, og Venstres 'oppører' politikk, som prestene uttalte seg om.

Gi keiseren hva keiserens er, og Gud hva Guds er. Jeg foretrekker å være min egen herre, og ikke la mitt liv infiltreres av makter som er høyst dubiose.

XX: Til slutt noen ord om et liv etter døden, og dødens betydning i kristendommen. Hele kristendommen er basert på, og arbeider for, et liv etter døden, der alt vil bli godt, og det onde i en avdeling for seg. Enhver kristen må da finne den endelige lykke i å DØ, ikke i å LEVE. Den gode dom der alle som ikke trødde på mennene med sort frakk og hvit krage, blir sendt til evig pinsel. Der de kristne skal få oppleve den totale selvfornektelse: adlyde den døde gudens ordre i salig tro.

XXI: Hvorfor bry seg om døden? Før den, er den ikke av betydning. Du kan ikke oppleve den. Du vet heller ikke noe stygt om det som kommer etter den. Hvorfor skal du bry deg om hva som skjer etter slutten i den filmen du er hovedpersonen i? Den er slutt, og alt som blir igjen, er minnene og det gode ryktet du la fra deg foran døden, det som kristne har prediket er en grunnleggende synd: Din stolthet over at du har levd et liv du har elsket. Hvordan KAN et menneske være STOLT over EGEN innsats, UTEN å sette SEG SELV i sentrum for et øyeblikk? Det å være stolt over seg selv er det mest egoistiske et menneske kan tenkes å gjøre. Det å være lykkelig fordi en

har oppnådd sine mål, er på samme nivå. Du må ha oppnådd Guds mål for å bli lykkelig, ikke dine egne, og du må ha gjort noe som vil gjøre Gud stolt av deg, før du kan være stolt selv, hvis Gud skal være i sentrum hele tiden. Helt kristne, "rene" om du vil, kan da ikke være lykkelige eller stolte før de VET at Gud er fornøyd med dem, og det kan de jo aldri få vite før de er døde.

XXII: Jeg kan ikke helt forstå poenget med å fortelle ikke-troende om kristendommen, for det er jo det samme som å forvise dem til Helvete inntil de begynner å tro. Kan vi kalle det hinsidig mord?

Erik Naggum